

"Flashback Corner"

Thomas: Undra om det finns någon i trakten som funderat på att lägga ut en webbkamera....? Skulle vara kul att titta på när hemlängtan tränger på...

Pelle: En webcamera vore kul så man fick se annat än "grävåder" var för övrigt och besiktiga Mustangen i fredags och bara glada miner på förrättningen "äntligen en som kommer nercabbat mitt i vintern" va fan e re för vinter då det är runt nolla o snöslask... Annat var det då man fräste runt på Zundappen i 35-40 minus utan mössa för det var "fjantigt" att ha den på sig. Annat e re nu då sitter grabbarna med mössan djupt nerdragen på plajan i 35-40 plus... undra vem som var dummast... argumenterar just nu med min 21åriga son i ämnet.

Leif: Det var ni och vi i Gulsele som var dummast, utan mössa, vi trodde att vi var tuffa och att en massa flickor tittade på oss, vilket misstag!

Pelle: Glömmer aldrig då jag fick låna din moppe (Jag har i alla fall för mej att det var din) springstarten fick jag hjälp med (kan möjligen ha varit en Fram eller liknande med "pimpelgas" och 2:an ilagd) en iskall vinternatt endast ett snöskoterspår att åka på då jag kom fram till getfarmen så var näsan och öronen förfrusna men jag var i alla fall i bebodda trakter.

Jag släppte moppen i en snödriva just när jag passerat Olssons farm, försökte värma näsan o de svidande öronen. Vi hade tillbringat kvällen i en stuga långt ut i skogen möjligen så var det Tärnikbodarna som vi var i (Jeanette, Monica med flera stannade men jag var för liten för att få vara med så jag fick

låna moppen och åka hem) mörkrädd som jag var så var det en enorm bedrift att åka ensam genom natten. En annan episod jag kommer i håg mitt i smällkalla vintern (1975 tror jag) blev "akterseglad" i Junsele med orden det är "fullt i bilen". Då sprang jag hemåt men då jag kommit ungefär till rastplatsen vid Betarsjön så kom du som en ängel och stannade och snacka om fullt i bilen om jag inte minns fel så hade du en Saab och jag fick ligga på tvären i baksätet, så fullt var det! Minns detta med värme och du ska veta att jag många gånger skänkt dej en tacksamhetens tanke och ofta berättat om din goda gärning! Härligt att ge dej detta erkännande som du så väl förtjänat. Så än en gång TACK Leif jag glömmer det aldrig!!!

Leif: Ja det stämmer du var för ung att vara med oss lite äldre, men den skadan tog du väl igen sedan. Händelsen med Saaben kommer jag däremot inte ihåg, man börjar väl bli gammal.

Pelle: Det var väl så att det var mer värt för mej och för dej var det en normal vänlig handling som saknade värde att lägga på minnet, men som sagt när jag behövde det som bäst så bromsade du in och med skohorn och konsistensfett så klämdes jag in i värmen vi var 6 eller 7 pers, har för mej att Doddis var med (Thomas Svensson) "med flera" som Åke Gunnarsson alltid brukade säga. Minns även att strax före dig hade en bil av bättre märke passerat med gott om plats i bilen.

Mopperesan kan jag memorera i detalj, stjärnklar natt, skarsnö och ett skoterspår att följa. Inget ljus på moppen och instruktionen va "stannar du så får du gå, för du får inte i gång den en gång till. Dra i pinnen så gasar du o släpp så stannar du, då finns lite bakbroms men det behöver

du inte tänka på, bara gasa". Hmm vi starta på 2:an... sen så bar det iväg, ville visa att jag stod pall hade inte kört moppe innan och säga att jag var mörkrädd aldrig i livet, då var det bättre att plågas.

Leif: På tal om annat, jag undrar om det finns datorer norr om Gävle, Eilert har en. För det finns ju så många från Lillsele, Gulsele, Gultjal och Brattsele som aldrig skrivit på hemsidan. Per på tal om moppar visst köpte jag din moppe till min äldsta grabb eller är jag ute och cyklar.

Pelle: Vet inte för den lämnade jag kvar, då jag drog söderut tror att Lasse tog över den i första läget sen var Anders Bergmans KS100 med i spelet, var i alla fall en röd KS50 med aphängare 😊 På tal om att skriva på hemsidan undrar det samma, det finns ju "Sjö, Tjal o Masaträskara" 😊

Pelle: En avdelning "skröner" vore i och för sig ganska kul Kurt, efter 30 år i Värmland så har man ju hört en del... Exempelvis "hemska nätter i V-olles koja" V-olle var namnet på kaminen i en gammal skogshuggarkoja som vi brukade övernatta i på vinterloven som grabbar. Framlidne kraftkaren Gösta Berglund hade skrivit på väggen om sina upplevelser på 30-talet.

Leif: Pelle var låg V-olles koja jag har ingen aning men det är väl som jag sa tidigare man börjar väl gammal.

Pelle: Den låg... man åker över dammen (Gulsele) sedan så efter ca 300 meter så vänder man norrut efter myrkanten ca 3-4 km svårt att säga avståndet men jag skulle hitta dit i mörkret än i dag. Det var en liten skogshuggarkoja en grå och oansenlig måtten var ca 2.5x2.5m med en

väggfast 2 våningssäng, ett skåp/skafferi englasfönster (sex små rutor) en bänk under fönstret, sedan kaminen som vi namngav kojans efter. Var en ca 30x30x55cm lång historia med ett enkelt rökrör som gick rakt genom taket i fronten på kaminen så var det en ugglas i gutjärn som fungerade som primärluftspjäll (om man vred på ugglan i lodrätt ställning så öppnade sig spjället så att ögonhålorna blottade elden) ugglan såg på oss med sina lysande ögon... Lika ruggigt som fascinerande och namnet på ugglan/kaminen var V-olle. Därav namnet V-olles koja.

På väggen så stod det skrivet med vacker handstil i blyerts "å jag hugger kolved" Gösta Berglund vintern 1936... Gösta var man rädd för, naturligtvis helt utan anledning men ändå.

Plötsligt en natt så exploderar en av sex sex glasrutorna så splittret ryker, stearinljusen blåses ut och en kraftfull explosion hörs strax utan för väggen...

Roger: Som gammal "anläggare" vet jag exakt var V-olles ligger.....undrar om den finns kvar? Lasse.G & Anders.G (plus en massa andra) ...minns ni de enorma dammanläggningarna vi byggde på andra sidan "störvägen". ....Inte konstigt man hamnade i vattenkraftsbranchen.

Leif: Är det Gulins koja mitt emot våran stuga på Gultjal ni pratar om. I så fall finns den kvar och är i ganska bra skick och Roger gammal är väl att ta i eller hur.

Christer: På tal om att vara "rädd för" Gösta Berglund var ju en enormt duktig Båtbyggare, mins då han hade sin verksamhet på andra sidan Ångermanälven i Hundsele strax

nedanför Brattsele. ...han handhyvlade alla bräder till Båtarna och var ju glad i Öl.. så han hade satt ut en ölflaska för varannan bräda han hyvlade ....men den jag var mest rädd för var Ingvar Törn om någon minns honom. ...han bodde lite överallt där det fanns fyra väggar att tillgå.

Roger: Fast mest rädd var man nog för Gulin´s hunna 😊

Pelle: Nej inte Gulins det var rena herresätet jämfört med V-olles. Törn var stark som en ox och i mina ögon lika snäll. Annat var det med jyckarna, cyklade på mors Monark med ett hoper Hälleforsare efter mej så cykeln, fick ett "race" som en bätter chopper och mjölksyran slog benen av mej då jag kastade mej in genom köksdörren på anläggget.

Kojan är sedan några år tillbaks borta, endast minnena lever kvar...

"V-Olle" Del 2 Prolog. För att alla skall förstå dramatiken i vårt läge så kan det vara på sin plats med lite fakta i målet. Tidigare på dagen hade vi nåtts av ett rykte att "en man med koppling till kojan" hade varit i delo med ordningsmakten och i samband med detta så hade han avlossat 7 skott medelst en älgstudsare genom en dörr. Vederbörande befann sig just nu på fri fot. (Sanninghalten i detta rykte var naturligtvis noll) men inte i vår värld... Åter till kojan. Det började med en skrapning mot väggen, Va va de... våra öron var på helspänn!!! Tystnaden var lika kompakt som ett kassaskåp, tiden gick äsch inget å bry sig i sedan en gång till och nu på ett annat ställe = max koncentration och adrenalinet pumpar... Så kommer den krossade rutan som

släcker ljusen, jag greppar en morakniv modell större. Samtidigt som jag reser mig upp ur sängen så kommer explosionen!!! Knallen blåser bort det sista tvivlet NU SÅ SKALL "NN" DRÅPA OSS!! Men aldrig utan strid tänker jag och slänger mig fram till dörren med kniven i högsta hugg och om de som då stod utanför verkligen hade vågat öppna så hade moraknivens blad för alltid förändrat mitt och en massa andra människors liv.

Epilog. I Som tur var så vågade inte mina vänner som på detta viset spelade mig o min kamrat ett spratt att visa sig. De begrep att de hade passerat en gräns utan återvändo.

Ojvarolandobettanmedflerafnissade

Gulins koja var inte den bara rakt över ån, nästan vid gäddhållet?

Leif: Ingvar jobbade jag med en sommar, vi grävde dike vid myra närmast vägen. Någon grävare behövdes inte, när han grävde det var som en grävare. Han behövde man inte vara rädd för. Om Gösta, blev han arg var det bara att springa 50m. Men jag håller med Roger, Gulins hundar sprang man fort förbi.

Roger: En annan stark personlighet som etsat sig fast i mitt minne är Harald Berglund... Glömmer aldrig hur imponerad man var när man såg honom likt en mink flyga över stockarna som låg framför flottningsutskovet i Gulsele. Nu bodde han ju inte i Gulsele utan i Uman mellan Mo och Eden, men ett starkt intryck gjorde han på smågrabbarna som av Bertil. K fått sommarjobb och när tillfälle gavs besökte Harald i hans egen lilla flottningskoja 😊

Leif: En undran, har du nåt minne av rumpa, när dom flottade timmer förbi Gultjäl, Gulsele... vilken syn det var. Åkte ni kälke i timmerrännan nån gång, det fick man ju inte göra, men ack så kul det var. Jag undrar om ni fick vara med på Gullebo när vi hade egna små danser nån gång, eller var ni för unga...?

Pelle: Roger, du var nog för liten för om jag minns rätt så hade vi den sista "dansen" runt 70-71 å då hade Roger glugg 😊. Vi åkte inte kälke i rännan men moppe o cykel var det. Jag hade den stora äran att vara en av de sista som var flottare på älven, ett manligt arbete. Vad gällande rompa så har jag en otroligt bra historia på sann basis "as usuales" men är dessväre kanske inte ok att skriva vad som helst för vår eminente Webmaster.

Kurt: Pelle, försök att få den så rumsren...

Pelle: Ok. I mitten på 90-talet så befann jag mej i det sydligaste av Sverige på en konferens. Vid min sida i baren så står det en (med mina mått mätt äldre Dam) som jag sett tidigare i samma sammanhang, hon talar Ångermanländska, och på frågan var kommer du ifrån så blir svaret " Jag kommer från XXX" Varpå jag säger "sjö, tjäl o Mossaträskara kom in o drick saft". Hon såg ut som om hon sett ett spöke, var har du hört detta??? I "Guscel" blev det självklara svaret av "Håka jons jonke". Hon berättar att hennes mor vid ett tillfälle sagt att " inget är som att mista oskulden då rompa går" å det gjorde jag...

Kurt: Ja det var ju också en historia, historien i sig är ju inte så märklig utan det märkliga är ju att hon möter en person som kommer från samma trakt och berättar ett ordspråk på hennes egen dialekt så långt borta, så märklig att

marken sjunker under hennes fötter över att världen är så liten, att hon plötsligt hör detta på sitt eget bygdemål. Att då i detta sammanhang berätta en anekdot från sin mor över hur glamoröst det var då vattenrallare passerade deras by, muskelgrabbar som intog deras värld några veckor på väg mot timrets mål Sandslån.

Min far var en driven flottare under många år, han berättade många fascinerande historier om detta "glamorösa" yrke så längre han levde, att vara flottaren på Ångermanälven, var både kult och hjältemodigt av dem som prövat detta farliga och djärva yrke. För de sista vattenrallarna är de sista säsongerna en stilla färd på stilla vatten mellan kraftverksdammarna med timmer på släp. Men då det en gång begav sig, var älven våldsamt och farligt att flotta timmer i, en älven så yster och nyckfull att det dagligen var fara för livet. Här en liten inblick i flottarlivet.

Min far jobbade med sitt flottarlag en dag uppgiften var att bryta upp en av alla dessa hopplösa brötar som bildades i forsarna, då de lämnade en sådan bröt då den rev, snurrar båten plötsligt runt och far får en smäll i huvet av en utstickande stock - faller ur båten och är försvunnen. De andra i båten har fullt upp med att hinna undan allt timmer, spanar väl förskräckta efter Valle, en halvtimme senare ser de honom vifta från stranden, ropa gick ju inte för dånet från forsens var öronbedövande. Han hade helt sonika dykt och simmat sig själv i säkerhet.

Roger: Mina Minnen från Gullebo kommer alla från valborgsmässoaftnar vi firade där 😊. Då var det ju oxå dans, men lillgrabb som man va så var det ju intressantare med alla fyrverkerier 😊....å du Pelle...Glugg har jag än 🤖.

Leif: Ja i timmerrännan var det både mc och moppe, men det vågar man ju berätta idag. När är du född egentligen Roger. Var ni med nån gång när vi hade baracken längst ner närmast kraftverket och hade bordtennis och lite annat smått och gott.

Christer: Ni pratar om Rumpan (städning av timmer efter Ångermanälven) Pelle och Leif Nilson ...du Leif N... jag har för mig att du var ett eller två år yngre än mig ...lång och tanig... har du minnen från rumpan, ...så att säga då den inte varade så länge. Jag som var äldre än dig minns. Jag var inte så gammal då flottningen slutade och det blev Bogsering via båt från Åsele till Hällby. ..Pelle? Vem är du? Borde jag ju veta som levat där ...i många år... jag har levat med rumpan sedan jag var 10 år så jag vet nog det mesta om detta... Hade dessutom en polare som hette Lars-Ove Jonsson vars pappa jobbat med detta hela livet och bodde på Brattfors... så jag kan fråga honom om det... så vi får klarhet i frågorna... om vi har några!

Pelle: ...sista Rumpan gick 1978, ett antal år efteråt så avlystes flottarleden och älven rensades upp. Jag arbetade med bl.a. Ove Walberg "Pitove" på Hällby-magasinet numera avliden. Har en nästan ännu märkligare "nål i höstack anekdot" angående Ove och en kvinna från Brattfors.

Vid en av mina tågresor till Huvudstaden så satt jag bredvid en kvinna, hon satt och läste i ett maskinskrivet ark. Jag kunde inte hålla mig utan kommenterade att "det är inte var dag som man ser ett maskinskrivet ark nu förtiden" Nej svarade hon ,men jag har ingen dator. Det var en vacker dam i 65+ åldern som arbetat hela sitt liv som lärarinna berättade hon.

Min första arbetsplats var i Hällaström, då bodde jag i Brattforsen (möjligen kan hon ha sagt Brattsele). Jag berättade att jag hade bott i krokarna så det var inte svårt att fortsätta vår konversation. Gissa om jag blev förvånad då hon berättade att hon blivit bjuden på en åktur i Oves Walbergs bil, detta var en stor sensation i Hälla sa hon, att hon den nya lärarinnan lät sig skjutas av en av pojkarna i byn. Vidare så berättade hon att en av eleverna hade skrivit om detta "det har varit biltävling i byn och Ove Walberg vann med 11 varv" skrev ynglingen.

Jag berättade då att jag för 25 år sedan arbetat med Ove samt ytterligare saker som lag lämnar därhän 🤔. Det kallar jag ödets nycker... dessvärre kommer jag inte i håg damens namn men någon annan kan ju sitta inne med info det lär ju inte drälla med så studerade kvinnor från Brattsele/Brattfors. Ovanstående kan ha inträffat på 50-talet.

Pelle: En kommentar till Kurt, vårt arbete med flottning hade väldigt lite att göra med de kraftkarlar som rände den vilda älven en gång, även om vi fick ta i så man kräcktes om man ville och det gjorde man i bland.

En händelse: Det drällde stundtals av turister som tog kort på oss då det var exotiskt med flottning. I vårt flottarlag fanns en ståtlig karl med snuggan i munnen fåordig som sinnebilden av en norrlänning med stålgrå blick, han stod i fören på flottarbåten, foten på relingen, full gas, kroppstyngden vilande på båtshaken rakt mot utskovsluckan vid timmersläppet i Hällby vid "sista chansen" rusade han bak till hytten o slog back i maskin + full gas och mitt hjärta kunde "återgå till näringarna" som Åke Gunnarsson brukade säga. På den självklara frågan VARFÖR GJORDE DU

SÅ!!! Blev svaret "Man måste ju possera" (turisterna) 😊😄.

Leif: Jo Christer jag är -55a så jag är något yngre. Men som du vet har vi sommarstället på Gultjäl och rumpa stannade nästan alltid där för att äta, endera lunch eller middag, dels för min morfar Erik Strandberg körde bogserbåten och då fick man åka med ibland. Jag tror Eilert vet en hel del, jag har för mig att rumpa låg över på deras lägda vissa år?

Barbro: Utflyttad från Brattsele 1964 då möjlighet till utkomst saknades. Med halva linneskåpet, stekpanna nedpackad gick färden mot storstaden i lånad vinterkappa. Jag var nätt och jämt "gärv" och skrämselfickan lurade i bakgrunden. Men jag har insett, att för Gud och norrlänningar är ingenting omöjligt. Apropå "rumpan": har någon hört talas om "rumpdrag"? Min far sa ibland till oss barn, när vi såg en chans att vidga vyerna: "Jag vill inte ha något rumpdrag med mig".

Barbro: SKOLBILEN rattades skickligt av Pelle Svensson. Vi skolbarn småkivades om vilka som skulle få sitta i framsätet. Det gick att klämma in några stycken där. Ett och annat finger blev väl klämt, men vad jag minns, så var stämningen god. Trångt kunde det bli när någon vuxen ville följa med och då rök ju också chansen till parkettplats. Ibland skickades beställda matvarukartonger med från Gustav Jansson, särskilt på lördagar. Vi gick ju i skolan även denna dag. En gång fick bocken Bruce från Nymyren på väg till Brattsele på friarfärd åka med i bilen. Lite ulldoft mer eller mindre spelade inte så stor roll. Fårgråt hade vi ju redan i ögonen, och på vintern var ullvantarna ofta våta och laddorna

gjorde också sitt till aromen. Lappskor var på modet, men jag lyckades aldrig förvärva några.

En skolkamrat hade tendens till näsblödning. En gång vid ett sådant tillfälle stannade Pelle bilen och jag fick springa in till en stuga för att be om hushållspapper. Frun i huset klippte snabbt av ett bättre, begagnat kalsongben. Det tjänade briljant sitt syfte. Kalsongben var förresten suveräna till disktrasor. Tala om återanvändning. Man var miljömedveten redan då. Tänk så duktiga människor var på att tillvarata saker och ting. Intet fick förfaras. Av ingenting gjordes någonting - nästan jämt. Rena ingenjörskonsten. Apropå laddor; jag arbetar ideellt på en Second-Hand-affär. Härondagen fick vi in ett par grå laddor till försäljning. Nostalgi!

Pelle: **Varför pojkeyklar har stång** | Pappa Gillis köpte mej en ny vit skinande blank cykel av märket "Brilliant original" den hade allt belysning och dessutom så var den hopfällbar. Detta faktum att den var hopfällbar skulle så småningom visa sig vara aningen ogenomtänkt med tanke på vem som skulle bruka den. Full fart på bakhjulet sedan ut i skogen bakom anläggnet på slingrande stigar med lockande hopp bokstavligt över stock o sten bar det av lyckan var fullkomlig... Snart nog så visade sig svagheterna i konstruktionen då gångjärnsfästet sprack av den omilda behandlingen en enkelrörsram till en vild grabb är inte att rekommendera helt klart. Men konstruktionen hade sina fördelar helt klart exempel då vi var nere vid Biskopselesbron och skulle göra om Ingvar Törnqvists "bedrift" att cykla uppe på spannet så var möjligheten att fälla ihop cykeln obetalbar för det enda svåra var egentligen att få upp cykelskrället i

spannets början då spannet sluttade brant då kom denna lilla finess väl till pass. Väl uppe så var det som att cykla var som hellst fast med ca 80 cm vingelmån o det fixade man ju lätt på vägen. Det enda man hade vett o vara rädd för var att vi skulle bli tagna på bar gärning. "Ungt folk dör lättare än gammalt" skrev Frans G Benktsson i sin bok Röde Orm. Sensmoral köp aldrig en cykel utan övre stång till en grabb.

Leif: På min första stora cykel jag fick Pelle, på den bröt jag näsbenet på stigen mellan anlägget och stora vägen. Jag hade aldrig haft cykel med handbroms tidigare man man var ju tvungen att prova, med andra ord jag flög över styret rakt i en sten, det var inte kul.

Pelle: Ja du Leif den stigen har krävt sina offer alltid finfina vattensamlingar då det regnat så man blev rejält smutsig till mor Irmas förtret.

Barbro: Nyligen bortgångne Ingemar Johansson-INGO blev världsmästare i boxning 1959. Den sommaren var jag 13 år gammal och hade tjatat mig till en plats bland plantsättarna hos min morbror, förmannen. I efterhand kan jag förstå hans motargument. Min CV var tämligen blank och han kunde nog inte i sin vildaste fantasi föreställa sig, att jag skulle kunna utföra en arbetsprestation som motsvarade dagpenningen. Tydligen, för nästa år återanställdes jag. Arbetet var slitsamt. Förutom den egna bördan skulle plant bäras med uppför berget en sträcka på c:a 3 km. Sedan blev det att borra och plantera. Efter en tid hade händerna valkar, ryggen värkte och man tänkte: aldrig mera. Nästa sommar var detta glömt, och börsen gapade tom.

Några arbetskamrater bodde kvar i Kronstugan över veckorna. Natten, när Ingo skulle boxas, blev för de flesta sömnlös. Jag har för mig att man vandrade ner till byn för att lyssna till referatet. Var det vanligt med transistorradio då? Så bröt stora Ingo-febern ut! Morbrors båt skulle namnas till: just det ...INGO. Jag fick göra bokstavsförslagan.

En dag, när vi planterade i högt gräs, tappade en av gossarna - numera finanslandstingsrådet - sin i realskolepresent, armbandsuret. Vi genomsökte området, en nästan omöjlig uppgift att försöka hitta denna. Jag kunde efter en stund höra mig ropa: "vad får jag i hittelön?" Lönen infann sig senare under året, när jag tappade MIN klocka under bärplockning. Den återfanns också. Vad hände med min karriär efter plantsättningen? Jag blev inte finanslandstingsråd, men fick kanske något som jag uppskattar mycket mer: arbetsglädje under resten av livet-50 år och har fortfarande. "Det ska böjas i tid det som krokigt ska bli".

Fortsättning följer...

Nertecknat, besökarna - Gulsele hemsida.